

FINN ZETTERHOLM

Julia's verdwijning

 UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

www.defonteinkinderboeken.nl

Zevende druk, 2018

Oorspronkelijke titel: *Lydia och tigerns gåta*

Verschenen bij Opal

By arrangement with Ia Atterholm Agency, Sweden

© 2010 Finn Zetterholm

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Erica Weeda

© Omslagafbeelding: Vincent van Gogh, *Caféterras bij nacht*
(Place du Forum), 1888

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen.
Aan hen die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op
enig recht, wordt verzocht contact op te nemen met
Uitgeverij De Fontein, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën,
opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5430 0

NUR 283, 284

— Julia's verdwijning —

Julia wilde niets liever dan een normaal meisje zijn. Maar dat was ze niet. Eigenlijk was ze heel speciaal, omdat ze een eigenschap had die niemand anders in de hele wereld bezat. Die eigenschap had ervoor gezorgd dat ze de meest fantastische en ongelofelijke avonturen had beleefd die je maar kunt bedenken. Maar het was allemaal ook moeilijk en heel gevaarlijk, en naderhand bedacht Julia dat ze het nooit zou hebben gedurfd als ze van tevoren had geweten wat haar allemaal te wachten stond. Over die avonturen kun je lezen in het eerste boek, *Julia's reis*.

Maar er was nog iets. Toen Julia na afloop probeerde te vertellen wat er gebeurd was, geloofde niemand haar. Ze zeiden dat haar fantasie met haar op de loop ging en dat ze loog. Het ging zelfs zo ver dat Linn niet meer haar beste vriendin wilde zijn. Uiteindelijk begon Julia te geloven dat ze alles gedroomd had en ze besloot dat ze het maar liever wilde vergeten en doen alsof het nooit gebeurd was. Ze zou een gewoon meisje worden dat naar school ging en tijd doorbracht met haar vriendinnen, tv-keek, zomervakantie had, naar muziek luisterde en een konijn wilde hebben – alles wat gewone kinderen doen.

Maar soms pakt het anders uit dan je je had voorgesteld. Er waren mensen die wisten hoe speciaal Julia was en zij hadden een plan voor haar. Een plan dat ze ten koste van alles wilden uitvoeren. Julia probeerde eronderuit te komen, ze had geen zin in nog meer avonturen, maar ze begreep al snel dat ze geen keus had...

 Proloog

Geluidloos gleed de deur open. Iemand kwam de kamer binnen, maar zo stilletjes dat het voor een gewone sterveling vrijwel onmogelijk was om het te horen. Als je je oor tegen de grond had gelegd, had je misschien het zwakke geluid kunnen horen van iets wat zachtjes rondsloop, van grote poten die over de vloerplanken gleden en stap voor stap steeds dichterbij het bed kwamen. Toen het enorme dier bij de rand van het bed was gekomen, ging het platliggen en klonk er een dof gegrom uit zijn keel. Vanuit het bed klonk alleen een rustige, gelijkmatige ademhaling. De tijd verstreek. De maan kwam achter een wolk vandaan en een bleke lichtstraal viel naar binnen. Alles stond op de gewone plaats: het bekraste bureau met de kranten, lege limonadeglazen, papieren en pennen erop, de overvolle boekenkast, de lamp met de gele kap en de leunstoel waar kleren op lagen. Maar de vloer voor het bed was leeg. Een windvlaag door het halfopen raam deed de gordijnen fladderen en verdreef geleidelijk de scherpe lucht van het roofdier.

‘**H**eb je nu alweer buikpijn?’

Terwijl de wat zeurderige stem dat zei was de deur opengegaan. Julia gaf geen antwoord. Ze trok de dekens over haar oren om hem niet te hoeven horen. Hoewel haar vader vriendelijk probeerde te klinken, merkte ze dat hij geïrriteerd was. Hij mopperde wat en deed de deur van haar kamer met een klap dicht. Geen erg harde klap, maar toch. Ze begreep wat hij ermee bedoelde. Julia gluurde onder de dekens vandaan de kamer in, waar het nog halfdonker was. Het bleke ochtendlicht zocht een weg naar binnen door de kieren naast het rolgordijn. De meubels waren vormeloze klompen, het bureau zag eruit als een groot slapend dier. Het zou opnieuw een grijze dag worden, daar mocht je van uitgaan. Een saaie dag, zo’n dag waarop de wolken zo laag hangen dat je er je hoofd aan stoot. Dat had Julia ooit, lang geleden, eens gezegd. Haar moeder en vader moesten erom lachen en zeiden dat ze die uitspraak zouden onthouden, want het was zo’n goede omschrijving.

Soms verlangde Julia terug naar de tijd dat ze nog klein was. Dat was vreemd, want eigenlijk wilde ze juist ouder worden. Als je ouder werd mocht je zelf beslissingen nemen en allerlei dingen doen die alleen volwassenen mogen. Dat leek haar wel leuk. Hoewel volwassenen het niet zo leuk schenen te vinden. Eigenlijk leken ze een saai leventje te leiden, ze deden gewoon elke dag hetzelfde. Ze gingen ’s ochtends naar hun werk en kwamen ’s middags thuis en zeiden dat ze moe en gestrest waren en dat ze dit of dat moesten doen. Je kon het in hun ogen zien en aan

hun stem horen, die dan zeurderig en gespannen klonk. Als je iets vertelde, deden ze alsof ze luisterden, maar je merkte dat ze aan iets heel anders dachten, aan iets wat ze moesten. En ze moesten de hele tijd van alles en nog wat. Hoewel Julia nog maar een kind was, moest zij ook hoe langer hoe meer.

‘Nee,’ dacht Julia hardop, terwijl ze daar in haar bed naar het grijze ochtendlicht lag te staren. ‘Het was beter toen ik klein was.’ Alles was toen veel eenvoudiger. Iedereen was veel aardiger en blijer, niet steeds zo geïrriteerd en vitterig. Toen hoefde ze niet naar school.

Nu hoorde ze de stem van haar moeder voor de deur. Die probeerde zachtjes te praten, maar Julia kon elk woord verstaan: ‘Maar als ze buikpijn heeft moet ze maar thuisblijven.’

En daarna haar vader die antwoordde: ‘Ik geloof niet dat er iets met haar buik aan de hand is. Ze wil gewoon niet naar school. Maar eerlijk gezegd vind ik dat ze al veel te veel van school is weggebleven. Ze krijgt nog een achterstand.’

‘Maar er moet iets aan de hand zijn. Ze maakt zich ergens zorgen over.’

‘Ja, en we weten ook wel wat dat is, maar daar wil ze niets meer over kwijt. Bovendien heeft Erik toch haar buik onderzocht en niets ernstigs gevonden. Maar ja, bij hem kun je er zelden een zinnig woord uit krijgen.’

‘Ja maar, schat,’ zei Julia’s moeder, ‘dit heeft toch niets met Erik te maken.’

Erik was Julia’s opa. Hij was dokter en Julia was dol op hem. Hij was de enige die altijd begreep wat ze bedoelde. Hij had op haar buik gedrukt en gevraagd waar het pijn deed. En Julia had eerlijk geantwoord dat ze op dat moment helemaal geen pijn had. Meestal alleen maar ’s och-

tends en overdag op school. Opa knikte en Julia wist dat hij haar begreep. Dat Julia alleen buikpijn kreeg als ze een bepaald gevoel had. En dat ze vooral 's ochtends en soms ook op school dat gevoel had.

‘Je hebt behoefte aan een verandering van omgeving,’ zei opa ernstig. ‘Misschien moet je een tijdje op reis gaan.’

Hij keek haar aan met zijn blauwe ogen, waar allemaal rimpeltjes omheen zaten, hij streelde over haar wang en vroeg of ze al weer eens een tekening voor hem had gemaakt. Julia schudde haar hoofd. Ook deze keer was dat niet het geval.

De waarheid was dat Julia al heel lang niets meer had getekend. Ze kon zelf niet uitleggen waarom. Iedereen wist dat Julia van tekenen hield, dat ze normaal altijd een tekenblok en een potlood bij zich had en dat het potlood bijna aan haar hand was vastgegroeid, zoals haar tekenleraar zei. Als ze op school bezig was met een tekening kwamen haar klasgenoten meestal om haar heen staan. Ze keken bewonderend hoe haar hand over het papier gleed en hoe haar potlood een oor, een neus, een bloemblaadje of een vissenstaart vormde. Julia had ze vaak horen zuchten van jaloezie. Dan vroegen ze hoe ze dat toch deed en waarom zij dat niet konden. Maar ze had geen antwoord op dat soort vragen.

Die tijd leek nu lang geleden. Onder de tekenles zat Julia lusteloos door het raam naar buiten te staren. Ze deed wat ze moest doen, maar niet meer dan dat, en wat ze tekenende zag er saai uit. De tekenleraar merkte dat Julia geen inspiratie had. Hij zei niets, maar Julia zag aan zijn gezicht dat hij teleurgesteld was over haar werk. Hij had hoge verwachtingen van haar. Nog steeds waren de tekeningen van Julia veel beter dan die van de rest van de klas, maar er ontbrak iets aan, dat merkte niet alleen de leraar, maar Julia

zelf ook. De hand die het potlood vasthield voelde als een dood ding en haar tekeningen werden gewoon heel saai.

Thuis tekende Julia niets. Haar tekenblok en de potloden lagen diep weggestopt in de grote bureaulade. Ze had ze in geen weken aangeraakt. Soms opende ze de lade om wat tussen de potloden te rommelen, maar ze haalde ze er niet uit en er kwam geen lijn op papier. Ze zat naar haar handen te kijken en vroeg zich af waarom die niet meer wilden tekenen.

Maar diep vanbinnen had Julia wel een idee wat de oorzaak was. Het had te maken met de bank. De groene bank in het park, Julia's bank, die helemaal van haar was geweest. In elk geval voelde het altijd zo. Hij stond op een heuveltje, verscholen tussen de struiken en bosjes, en er kwam nooit iemand anders dan Julia. Ze stopte er vaak op weg van school naar huis om te gaan zitten tekenen. Daar werd ze met rust gelaten en het was heerlijk om daar te zitten met haar blok en haar potlood. Zo was het ooit geweest. Julia herinnerde zich nog goed hoe het voelde, de warme, door de zon beschenen bank onder haar, de wolken die voorbijdreven aan de blauwe lucht boven haar en het gele potlood in haar hand dat over het papier kraste. De geluiden van de stad, de auto's en de stemmen bereikten haar slechts als een zwak geroezemoes van ver weg, als ze daar zat in haar groene kamertje met de suizende bomen en het gekwetter van vogels.

Toen Julia zo ver was gekomen in haar gedachten, huiverde ze van onbehagen. Daar, op die bank, was alles begonnen, al die fantastische en wonderlijke dingen die haar waren overkomen. Daar had ze de vogeljongen ontmoet. Niemand, niemand in de hele wereld had meegemaakt wat Julia had beleefd. En er was niemand, niemand in de hele wereld aan wie ze de waarheid kon vertellen. Want nie-

mand zou haar ooit geloven. Behalve misschien haar opa, maar hij telde niet.

In het begin, vlak nadat het gebeurd was, bleven ze haar maar uithoren. Haar moeder, haar vader en Maria, de therapeut met wie ze erover moest praten van haar ouders. Toen Julia het probeerde uit te leggen, keken ze haar aan met een vreemde blik en in hun ogen zag ze medelijden en toegevendheid, alsof ze gewoon een kind was met een rijke fantasie. Vervolgens zeiden ze dat ze echt de waarheid kon vertellen, dat ze niet boos zouden worden of zeggen dat ze iets verkeerd had gedaan en dat ze, als ze zich niet lekker voelde, maar beter alles kon vertellen, zodat ze haar konden helpen. Julia zei dat ze zich kiplekker voelde en dat het geen zin had om alles te vertellen als ze haar toch niet geloofden. Uiteindelijk gaven ze het op en daar was Julia maar wat blij om.

Maar het gaf haar een eenzaam gevoel dat ze haar geheim met niemand kon delen. Het ergste was dat Linn, Julia's beste vriendin, haar ook niet geloofde. Julia had er al een paar keer ruzie over gekregen met haar. Linn zei gewoon dat het onmogelijk was en dat Julia probeerde stoer te doen en anders te zijn, hoewel ze eigenlijk getikt was met haar fantasieën en verhalen. Uiteindelijk had ze Linn haar tekenblok laten zien dat ze bij zich had op haar reis door de tijd, en daarin stonden onder andere de tekeningen die ze in de zestiende eeuw had gemaakt. Het draakje en de aap en de Spaanse prinses en de papegaai en alle andere tekeningen. Voor Julia was het een plechtige zaak om dat tekenblok te laten zien, want het was een groot geheim en haar liefste bezit. Linn keek een poosje naar de tekeningen en zei dat ze heel goed getekend waren, maar dat bewees niets, volgens haar. Ze vroeg of Julia echt dacht dat ze zou geloven dat Julia dit in de zestiende eeuw had getekend

of wanneer het ook maar was. Dat was toch belachelijk. Ze had ze net zo goed nu kunnen tekenen. Toen haalde Julia het postpakketje tevoorschijn dat ze diep had weggestopt in haar bureaulade. Ze gooide het woedend voor Linn op tafel met de vraag of ze misschien even naar de postzegel kon kijken.

‘Zie je welke datum daar staat?’ siste Julia. ‘Cadaqués, 15 augustus 1935. Salvador Dalí heeft het mij gestuurd.’

Linn bestudeerde het stempel een tijdje. Ten slotte zei ze dat 1935 niet in de zestiende eeuw was en dat Julia dat pakje net zo goed van een familielid kon hebben gekregen. Bijvoorbeeld van haar opa, die was toch een beetje apart. Die datum was immers maar iets meer dan zeventig jaar geleden, dus toen was hij vast al geboren. (Linn was jaloers op Julia, omdat ze zo’n bijzondere opa had.) Of van die vreemde Dalí of hoe hij ook maar heette, die misschien wel pakketjes met ouderwetse postzegels verzamelde. Daarna zei Linn dat ze het vervelend vond om een beste vriendin te hebben die alleen maar loog en steeds dingen verzon. Julia bleef een hele poos zwijgend zitten. Toen zei ze dat ze er niet meer over wilde praten.

Sindsdien was het anders geworden tussen haar en Linn. Niet dat ze nog steeds ruzie hadden, maar het voelde alsof ze niet meer elkaars hartsvriendinnen waren. Ze deden ook niet veel meer samen. In plaats daarvan ging Linn nu met Alva en Camilla om, en Julia was op zichzelf aangekomen. Ze voelde zich eenzaam. Het was net of er een ring om haar heen zat, waar niemand binnen kon komen. Julia besloot nooit meer aan iemand te vertellen wat ze had meegemaakt. Behalve aan opa, misschien. De laatste tijd voelde het allemaal steeds onwerkelijker. Uiteindelijk begon Julia zich af te vragen of het wel echt gebeurd was, of ze werkelijk een reis door de tijd had gemaakt. Misschien

was het wel zoals iedereen om haar heen zei, dat ze alles bij elkaar had gefantaseerd of misschien gedroomd had. Ze moest vaak denken aan wat die oude Chinees had gezegd: Li Po droomde dat hij een vlinder was. Maar toen hij wakker werd, wist hij niet of hij Li Po was die gedroomd had dat hij een vlinder was, of dat hij een vlinder was die nu droomde dat hij Li Po was. Dat had Julia in de zeventiende eeuw verteld aan de kunstenaar Diego Velázquez, toen ze met hem rondliep in het kasteel in Madrid...

Het moest maar eens uit zijn met die vreemde gedachten, dacht Julia boos, terwijl ze ineengekropen onder de dekens lag in het grijze ochtendlicht. Het was allemaal de schuld van die vreselijke vogeljongen. Hij had haar overgehaald om op avontuur te gaan en het was prachtig en fantastisch geweest, maar nu had Julia spijt dat ze het had gedaan, omdat het uiteindelijk alleen maar lastig en vervelend en eenzaam was geworden. De buikpijn had daar vast ook mee te maken. Nee, zei Julia vastbesloten tegen zichzelf, ze zou er nooit meer aan denken, ze zou alles vergeten en doen alsof het nooit was gebeurd. Het moest maar gewoon een mooi verhaal worden.

Nu ging de deur van haar kamer open. Julia gluurde onder de dekens vandaan de kamer in. Daar stond haar vader, zijn haar stond recht overeind en hij had zijn lelijke oude ochtendjas aan. Zijn spitse neus ging heen en weer en zijn bril was beslagen. Hij zag er belachelijk uit. Hij was nog steeds geïrriteerd, dat was duidelijk te merken, al deed hij zijn best om vriendelijk te klinken.

‘Hoe is het met je, Julia? Zou je niet in elk geval proberen om naar school te gaan? Als je opstaat en een boterhammetje eet voel je je vast beter.’

‘Ik wil met mama praten,’ zei Julia.

‘Die is naar haar werk.’

‘Van mama mocht ik thuisblijven,’ zei Julia, en ze probeerde een zielig stemmetje op te zetten. Julia had al heel lang geleden ontdekt dat het slim was om erop te wijzen wat haar moeder had gezegd, als ze bij haar vader iets niet gedaan kon krijgen, en omgekeerd. Meestal werkte dat wel, maar deze keer niet.

‘Mama en ik hebben afgesproken dat je moet proberen om naar school te gaan,’ zei haar vader verbeterd. ‘Heb je echt zo’n buikpijn?’

‘Ja,’ kreunde Julia, waarbij ze een beetje extra in bed kronkelde, alsof ze echt erge pijn had. Maar vandaag was haar vader onverbiddelijk.

‘Nu kom je eruit,’ zei hij rustig. ‘Ik heb thee voor je gezet en boterhammen gesmeerd. Ik kan nog even bij je blijven zitten, maar dan moet ik naar een vergadering. Je kunt niet nog meer lessen missen, je hebt al zo veel verzuimd.’

‘Als ik flauwval is het jouw schuld,’ dreinde Julia, maar haar vader had de deur al dichtgedaan.

Julia zuchtte diep en stapte uit bed. Woedend keek ze in haar schooltas, die ze in een hoek had gesmeten. De eerste les was gymnastiek, dat had leuk kunnen zijn als haar gymleraar Marcus – wat een idiote naam! – niet zo’n klojo was geweest. Hij vond het leuk om de kinderen te plagen met kniebuigingen en buikspieroefeningen waar geen eind aan kwam en waardoor je naderhand overal spierpijn had. ‘Heel nuttig,’ zei hij dan met een grijns. Of ze moesten van die stomme spelletjes doen en in een lange rij rondrennen en elkaar op de rug tikken. Linn en Julia zeiden altijd tegen elkaar dat Marcus een echte sadist was... in de tijd dat ze nog hartsvriendinnen waren.

Julia zuchtte nog dieper en ging naar de badkamer. Daar plensde ze zo lang koud water in haar gezicht tot het pijn deed. Ze zou zichzelf wel kwellen, dacht ze bitter. Ze

zou vast dood neervallen op school, niet van de buikpijn, maar omdat alles zo verschrikkelijk saai was. Shit, verdoorie, balen, mopperde Julia stilletjes in zichzelf. Haar vader en moeder wilden niet dat ze dat zei, zulke woorden waren niet netjes. Maar Julia's opa was het daar niet helemaal mee eens. Hij vond dat je mocht vloeken als je echt razend was, maar dan moest je proberen andere scheldwoorden te verzinnen dan de meeste mensen gebruikten. Opa had een favoriete vloek: 'Duvels-in-de-groene-diepzee,' zei hij dan. Dat klonk heel heftig, vond Julia. Maar als zij boos werd kon ze er nooit zo gauw op komen wat opa ook alweer zei.

Toen Julia had ontbeten voelde ze zich een beetje beter. Haar vader, die zich inmiddels had aangekleed, zat tegenover haar in de krant te bladeren. Af en toe wierp hij stiekem een blik op Julia, want hij maakte zich waarschijnlijk toch een beetje ongerust over haar. Dat kon natuurlijk geen kwaad.

'Als ik echt veel last krijg op school, mag ik dan naar huis gaan?' vroeg Julia.

'Ja,' zei haar vader. 'Maar dan moet je me eerst bellen. Is je mobieltje opgeladen?'

'Volgens mij wel.'

Haar vader keek op de klok en stond abrupt op. Hij was altijd op het laatste nippertje.

'Ik moet rennen,' zei hij. 'Vergeet niet de deur op slot te doen.'

Julia knikte. Toen de voordeur dicht sloeg ging ze naar haar slaapkamer. Julia's kamer was de grootste in het oude huis waar ze met haar ouders woonde. Hij had aan drie kanten ramen en de muren waren in verschillende kleuren geschilderd – geel, blauw, groen en grijs – die Julia had uitgekozen. Ze propte haar gymkleding in de schooltas die op de grond lag. De boeken voor wiskunde en oriëntatievak-

ken zaten er al in. Julia haalde haar mobieltje uit het buitenvak en controleerde of het was opgeladen. Iemand had haar een sms gestuurd, zag ze. Misschien was het Linn die iets wilde afspreken? Julia werd al wat vrolijker, hoewel ze er niet zeker van was of ze wel met Linn wilde afspreken. Het voelde een beetje vreemd omdat ze al zo lang niets samen hadden gedaan.

De mededeling was niet van Linn, Julia herkende het nummer niet. Toen ze de woorden in het schermpje van haar mobiel las begon het te draaien voor haar ogen en haar hart ging als een dolle tekeer:

Hoi, Julia, hoe is het met je?
Lang geleden dat er iets gebeurd is.
Heb je zin in een nieuw avontuur?